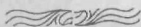

O naj ti ne gre iz spomina ta glas Marijinega zvončka, ki si ga danes poslušal, naj ti sega do srca ne le v nežnih otroških letih, marveč ves čas do konca tvojega življenja, zakaj le tisti, ki vztraja do konca, bo prejel — krono!

J. S—lič.

Naša Minka.

8. V Marijin vrtec.

Poljančeva Rezika, Mahnetova Tončka in Jerica gredo v cerkev. Krog vratu imajo svetinjice na zelenkastih trakovih. Bistro oko naše Minke jih takoj zapazi.

»Zakaj imajo pa te deklice take svetinjice?«

»To so deklice, ki gredo v Marijin vrtec.«

»Kakšen vrtec pa ima Marija? Kje pa je? Oh, to morajo notri lepe rožice rasti! Mama, jaz grem tudi z njimi!«

Kar udreti hoče Minka za deklicami in usta ji uidejo na jok, ko ji mama povedo, da je še premlada za Marijin vrtec. Joj, kako bi šla rada! Druge deklice bodo videle in trgale v njem zlate rožice, Minka pa ne sme. Ojoj!

Ali kdor čaka, pa dočaka...

»Mama, gospod kaplan so rekli, da nas bodo zapisali v Marijin vrtec,« pripoveduje Minka v eni sapi, ko prihiti nekaj dni po prvem sv. obhajilu iz šole.

»Ali pa veš, kaj je Marijin vrtec? Ali se še spominjaš, kako si hotela iti pred par leti gledat, kakšne rožice ima Marija v svojem vrtcu?«

»O, sedaj pa že vem, kakšen je Marijin vrtec. Saj so nam gospod kaplan vse povedali. Vsi, ki se bodo vpisali, bodo rožice v Marijinem vrtcu.«

Na dan sv. Alojzija je prisijalo solnce v vsem prazničnem žaru. Ta dan leta 1914. je tudi dan, ki ga naša Minka ne bo nikdar pozabila, dan nepopisne radosti in nebeškega veselja za njeno blago srce: sprejeta je bila v Marijin vrtec. Kakšna sreča!

Marijin vrtec, ti sreča naših otrok, ti hrepenenje vseh malih Marijinih prijateljev, ti radost njih srca! O, da bi

naša mladina nikdar ne pozabila tistega opomina: Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem!

Ali človek je slab, omahljiv. Toliko obljubuje, pa tako malo izpolnjuje.

Minka, kaj pa ti? Kaj naj rečem o tebi?

O da, bili so dnevi, ko si tudi ti omahovala. Ali se spominjaš tistega dneva, ko si se razprla s svojimi tovarišicami? Ali še veš, kako je odhajala domov Sokličeva Ivanka žalostna in pobita radi tvoje prevzetnosti, da je jokala Svetlinova Rozika bridke solze radi tebe? In kdo je bil kriv? Minka, ali naj povem!

»Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Minka, ti si pa danes grda rožica. Hu, kako grdo gleda! Ti jezica, ti taka!«

»Sokličeva Ivanka pa Svetlinova Rozika —«

»Le tiho, Minka, ti si vsega kriva. To ni lepo. Še danes mora biti konec prepira in sovraštva. Lizika, pokliči obe!«

In poravnal se je prepir in minula je jeza in Minka je bila zopet lepa rožica v Marijinem vrtcu.

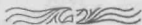
»In zopet nekaj. Minka, ali smem povedati, kdo je bil zaprt, ker ni znal krščanskega nauka in zakaj? Vzrok je bil — lenoba. Minka, ali te ni sram?«

»Mama, nikdar več, nikdar več,« obeta Minka mami. In res: odtokrat ni bila Minka nikdar več zaprta.

Koliko slabosti, koliko napak ima vsak človek! Koliko boja, da pride do zmage! Kakšno pa je veselje, ko pride zmağa! Tudi naša Minka se mora bojevati sama s seboj. In vsa čast ji: z božjo in Marijino pomočjo tudi zmağuje.

Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Z Marijo v boj zoper svoje napake, z Marijo naprej, do zmage!

J. E. Bogomil.

Prava ljubezen vse premore.

Pater Rijan, afrikanski misijonar, je po opravljenih stanovskih dolžnostih še nekoliko časa molil v cerkvi — kar zasliši stopinje. Misleč, da je kdo, ki bi rad opravil